

Falkeungen
- rapsodisk fantasi -

διὰ ταῦτην δὲ τὴν αἰτίαν οὐδὲ παὶς εὐθαίμων ἔστιν
οἱ δὲ λεγόμενοι διὰ τὴν ἐλπίδα μακαρίζονται.

kysk svæver du i lusten
verdensfjerne fugl,
længselsblåsorte legeme mod aftenhimlen
korsformet flyvende ind i himmelens brand

ildevarsrende blodtegninger i skyerne
kærtægner varsomt månens skarpe marmoransigt

intetanende uskyldsflugt over ny horisonter
blotlægger aldrende graners hviskende undren
over ungdoms mod
og karske himmelstræben

sekundernes til - og aftagen i luftstrømmen
danner trætoppens dystreste rytmiske klage

du mildøjede yngling
barnefro din flugt
imod firmamentets ufølsomme isstjerner
fordums kærlige funklen erstattet af voksen despekt

tvunget af luftningens hvirvlen i haglstormene
tyngt af svedperlens fald over dit blege næb

Hast i din færd mod de stensatte jordes skarpe kontur
skadefro målløse landskaber raser forbi
tavst ser de på dig
i dit stolte, dybe fald

men gærdets aftendughvæssede stjernefnugsæg
kysser med favnende klippetæber din pande

aftenglödens henvinden
over dit hoved
trækker sin røde striben over stenfladen
og se nu spejler månen ærbødig sit ansigt i dit

isnende kold er den hvile du her tager mod
dyster er nu dit lejes sortglinsen i mørket

tågen øger sit kvælende tryk om din hals og dit bryst
og tungen klæber til ganen med ' blodspytsement '
mens søvnen svier
i de mattede øjne

vid faldne pragt at vist skrækker din livløshed os
men tusind graneres harpiksgråd hjælper dig ikke

i den dugvåde morgen
klynker nu regnen
skoven vågner stille op til grådkvalte dage
træerne sænker blidt deres grene tunge af tårer

men hør: solens strålemilde evighedsansigt
under dig ingen medlidenheds kvalfulde skrig

i sin opstigen stemmer den gladelig farveharpen
spinder nu muntert lunden ind med sit guld
og i klangmættet luft
bliver blodet rubin

imens vinden med sin tusindårshæse gravrøst
rusker i din sorte blodbestænkte fjerdragt sit

God morgen kammarat!